

— Що за птица е тозъ старецъ? внезапно попита Бойчо.

— Единъ твърдъ благочестивъ и почтенъ братъ, който много прилича на Господа Саваота, но има единъ недостатъкъ: копае си паритъ, та зеленияватъ... Колчимъ сме му позагатвали да даде за обща работа, се се втелява... та сме го зели на пословица: втилява се като отче Перотея, казваме за нѣкого си.

— Ами отъ дѣка идешъ тѣй рано?

— Прѣспахъ въ дѣдовата Стоянова воденица.

Игуменътъ го изгледа малко слисанъ.

— Да нѣмате нѣщо страхъ?...

— Никакъ, ами дошълъ е тамъ единъ братъ.

И Огняновъ му расказа на кжсо срѣщата си съ Муратлийски.

— Ами защо не дойдохте въ мѣнастиря? каза игуменътъ укоризнено: тамъ сте спали на чувалитѣ съ жито...

— Нашъ братъ комита знае двѣ и двѣстѣ.

— Хай да ви благослови Господъ... та какъ му кръстихме името?

— Ярославъ Брзобѣгунекъ, австрийски чехъ и фотографъ въ Бѣла Черква.

Отець Натаилъ се изсмѣ.

— Вий апостолитѣ сте май много дръзки синковци! Гледайте да се не разбие стомната на третия пхтъ...

— Гледай си кефа, има единъ господъ и за комитаджинтѣ, както има и за хайдутитѣ, каза и се усмихна знаменателно Бойчо... — Ба, ти си си донелъ и карабината? Извика той, като погледа Натанаиловата пушка облегнхта до дънера на една върба.

— Скимнах ми тая заранъ да ѝ опитамъ... Отъ много време не съмъ ѝ пицалъ... Ти разлуди свѣтътъ и сега всѣки день имамъ музика... прѣдъ мѣнастиря... Тая охота ще молеца доръ и мъртвитѣ — не мене старъ грѣшникъ...